

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

ΔΙΑΔΑΛΗΤΗΣ

«ΦΕΡΝΩ τὸ φῶς! Σκορπίσου ἀγρὸ τοῦ δισταγμοῦ σκοτάδι
 ἢ μάχαιρα σιτὴ θήκη της, ἢ ἐκδίκησι στὸν Ἄδη.
 Στὸ Θρόνο, ποῦ ἐβασίλευεν ἀπὸ παλῆὰ συνήθεια
 τὸ Ψέμμα χρυσοπόρφυρο, γυμνὴ θ' ἀναίβ' ἢ Ἀλήθεια,
 κ' ἢ Ἀγάπη ἢ γλυκοσιτένακτι μὲ δάκρυα θὰ ξεπλύνῃ
 τὸ αἷμα ποῦ ἀχνίζει ἀστείρευτο, τὸ αἷμα ποῦ ἢ ἔχθρα χύνει.
 Ἐθνη, χειροκροτήσατε! — Λαοί, Εἰσήγη ὑμῖν!...»

Εἴτε καὶ τ' ἀποκριθῇκεν ὁ ἀχὸς τοῦ κόσμου: Ἀμήν!

ΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣ

ΚΡΙΜΑ στεγρὸ ἐσυντρόφευε τὰ κοίματά σου τ' ἄλλα
 τὴν ὥρα ποῦ ἐσπαρτάριζες ἀπάνω σιτὴν κορεμάλα
 βιάστηκε ὁ ἥλιος νὰ κρυφθῇ σιτὴ φλογερή του δύσι
 τὴ μαυρισμένη ὄψι σου μὴ τύχῃ κι' ἀντικρύση·
 κι' ὅταν ἡ νύχτα ἐχύθηκε κι' ἀνέβηκε ἡ σελήνη
 πίσω ἀπὸ μαῦρο σύννεφο ἐκρύφθηκε κ' ἐκείνη.
 Κι' ὅταν ἐπρόβαλε ἡ αὐγὴ μὲ μάτια νυσταγμένα
 χάρηκε ποῦ δὲν εὔρηκε οὔτε σκοινὶ οὔτε ἐσένα...
 Κανείς δὲν ξέρεי τί ἔγινες. Μὰ ἓνας διαβάτης ξένος,
 ποῦ διάβηκε ἀπὸ 'κεῖ δειλὸς καὶ νυκτοπλανεμένος,
 ἔλεγε καὶ διηγῶντας το τρέμαν τὰ μέλη του ὅλα,
 πῶς κάποιος μαυροφτέρουγος μὲ μάτια φλογοβόλα
 ποῦ γελαστὸς παρὰστεκε σιτὴ φοβερὴ θανά σου,
 πῆρε μαζί του φεύγοντας καὶ σέ καὶ τὸ σκοινὶ σου.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ